

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

De iniurijs quibus peccator Deum offendit. cap. 30.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

ambulant in vanitate sensus tenebris obscuratum habentes intellectum, qui desperantes, seu indolentes (id est stupidi, & sine sensu doloris) semetipsos tradiderunt impudicitiae in omnem avaritiam. Egregie docet Gregor. quod Theologia tota amplectitur, aliquod esse peccatum, & causam peccati, & aliquod peccatum & poenam peccati, & aliud esse causam peccati, simul & poenam peccati. Lege exempla ex Scripturis ibidem. Causa autem huius malitiae in peccato est, quia peccatum vel aufert omnino, vel enervat omnia subsidia, quibus a Deo iunamur ad recte agendum, vt sunt gratia, & auxilia Dei, & virtutes, & sacramenta, & affert pessimam dispositionem, qua facile dilabimur ad omne genus mali, vt saepe in homine post longam peccandi consuetudinem, animus quasi desperet de seipso, & de diuina gratia, & contingat quod docent Isidor. & August. Namque ille, istis, inquit, quasi gradibus confurgit omne peccatum, cogitatio praua delectationem parit, delectatio consensum, consensus actionem, actio consuetudinem, consuetudo necessitatem. Hic vero suspirabam, ait, ligatus non ferro alieno, sed mea ferrea voluntate, velle meum tenebat inimicus, & inde mihi catenam fecerat. Quippe ex voluntate perueria facta est libido, & dum seruitur libidini facta est consuetudo, & dum consuetudini non resistitur, facta est necessitas. Quae omnia ex ipso peccati habitu, & consuetudine, facile manant. Vide quae so peccati malitiam, & in quos scopolos ac syrtes nauim animae adducat, imò compellat, & miserimè illidat.

Lib. 1. in Ezech. ho. 11.

2. de sum. bo. c. 23.

Lib. Conf. 8. c. 5.

Peccati qua ratione Deo opponitur.

Loci alij ex iniurijs, quibus peccator Deum offendit.
Cap. X X X.

SI verò consideretur peccatum vt fertur aduersus Deum, & vicissim odium Dei in ipsum, quod secundum caput supra posuimus, hi maximè loci existunt. Primum summa est indignitas, & intoleranda contumacia, creaturam suo Creatori opponere, & iniuriam inferre. Apparet autem hæc oppositio, quia cum Dei voluntas, sit rectissima omnium actionum regula, per quam totus mundus regitur, & maxime homo, qui per intellectum & voluntatem tenetur diuinæ voluntati per legem diuinam significatæ obedire. Peccatum est quod Deo, eiusq; voluntati, ac legi repugnat, atque ob id vocari

cari solet præuarcatio, inobedientia, rebellio. Vnde Ambr. Peccatum, ait, est præuarcatio diuinæ legis, & diuinorum in-
Lib. de Pa obedientia mandatorum, & August. Peccatum est dictum vel
radiso to. factum, vel concupitum contra æternam Dei legem. Quid au-
1. c. 8. tem iniquius esse potest, quam suam voluntatem diuinæ tam
Cont. Fau sanctæ opponere, nec velle imperio summi Principis, & Mo-
stii Man. l. 22. c. 27. narchæ subijci, cui cælum, cui mare, cui omnia quamuis sensu
 careant parent? Rursum cum Deus sit finis omnium rerum,
 & peculiari quadam ratione hominis per intellectum cognos-
 centem, & voluntatem amantem, tum in hac vita, vt egregie

Eccles. 17. dicitur apud Ecclesiasticum: Deus creauit de terra hominem, &
 secundum imaginem suam fecit illum, & subdit de viro, & mu-
 liere, Creauit illis scientiam spiritus, sensu impleuit cor illo-
 rum, vt nomen sanctificationis collaudent, vt magnalia enar-
 rent operum eius, tum in futura per claram ipsius Dei visio-
 nem, ac beatam fruitionem, ad quam per auxilia supernatura-
 lia perueniat; peccatum tamen est, quod hominem à suo fine,
 vero distrahit, & auertit, vt eo contempto vilissimis creaturis
 adhæreat, vt non sit aliud peccatum, quam auersio indebita ab
 incommutabili bono, & indebita conuersio ad bonum com-
 mutabile; quid autem indignius, quam Deum, ac se ipsum,
 tanto præclaro fine defraudare? contra id quod à Paulo dicitur:
Rom. 8. Habetis fructum vestrum in sanctificationem, finem ve-
 rò vitam æternam.

Secundò, æstimatur autem grauitas huius iniuriæ quæ Deo
 facit peccator ex tribus. Primò ex ratione, & dignitate perso-
 næ offensæ, quæ est ipse Deus, creata omnia sine modo, in bo-
 nitate, potentia, maiestate transcendens. Non est sanctus, vt
 est Dominus, neque fortis sicut Deus noster. Et Paul. ad Ti-
 moth. Beatus, & solus potens, solus habens immortalitatem
 Deus, sub cuius ditione cuncta sunt posita, & non est qui tua
 possit resistere voluntati, & magnus Dominus, & magna vir-
 tus eius, & magnitudinis eius non est finis. Ex hac parte,
 grauitas peccati mortalis videtur crescere in infinitum, si
In Ethic. vera est Aristotelis doctrina, vt certè est docentis iniuria
 grauitatem sumi ex dignitate personæ offensæ. Ex quo du-
 bitari non potest quin atrocior sit iniuria Deo per pecca-
 tum illata, quam vlla sit alia, quæ inter homines possit con-
 tingere, aut cogitari. Secundò ex parte personæ offenden-
 tis, quæ est homuncio res vilissima comparatione Dei, & ta-
 men habens Dei imaginem, & à Deo factus, & donatus tot,
 tantisque

Gravitas pec-
 cati ex perso-
 na offensæ.

1. Tim. 3.

In Ethic.

Ex persona
 quæ offēdit.

tantisque beneficijs . Quod si totus mundus Deo collatus, vt dicitur in Sapia est tanquam momentum statera, & tanquam gutta roris ante iucani; quid erit vnus quispiam hominico, qui si cum mundo conferatur vniuerso, minimum quiddam, ac penè nihil est. De quo Deus per Isaiam conqueritur. Vt qui contradicit factori suo testa de famijs terræ. Tertio ex parte causæ ob quam peccator mouetur, vt Deum offendant, quæ est vilissima res, & tamen ob præcium adeo vile Deo se se opponit præferens creaturam Creatori. Quam iniuriam Deus ægerime ferens lamentatur, Violabant, ait, me propter pupillum hordei, & fragmen panis. Et apud Hier. Dereliquerunt me fontem aquæ viuæ, & foderunt sibi cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas. Tertio adhuc magis distinet hanc peccati atrocitatem ponderando, tanta est eius peruersitas, vt non solum non adoret homo Deum, non seruiat suo Domino, creatori suo non obediatur, sed contemnat eius virtutes, ac perfectiones, recuset imperium, suam voluntatem ei anteponat, promissiones eius non curet, nihil faciat minus, legem violet ab ipso latam, quod, vt Paulus docet ipsum Deum spernere est. Eiusdem paruifacere potentiam, per quam illico posset in nihilum redigi. Mirum est, quod iustitiam non horreat Dei, cuius est peccantem pœna etiam sempiterna punire, Bonitatem, & benignitatem negligat, ac patientiam à qua expectatur, & benignissimè toleratur; misericordiæ beneficio abutatur cum summa irreuerentia, sapienciam despiciat, cum sciat se à Deo videri, & tamen impudentissimus conspectum, & oculos videntis non erubescit, sed coram, & in os audet illum offendere. Denique ita se gerit omnino, quasi Deus non esset, neque iustus, neque bonus, neque omnipotens, imò tanquam non esset Deus. Dixit insipiens, ait Dauid, non est Deus; licet enim corde aliquo modo credat, factis tamen clamat non esse bonum sibi sufficiens, dum ei terga vertit, & ad aliud se bonum conuertit, & se ipsum ei præfert. Hucusque etiam peruenit stolidi peccatoris vesania, vt ipsam Deum, qui est summum bonum, summe pulchrum, summe amabile odio habeat, secundum illud. Superbia eorum qui te oderunt ascendit semper, & nunc autem, & viderunt, & oderunt, & me, & Patrem meum; potest ne horribilibus aliquid audiri? Adhuc videtur crescere peccati malitia, quia peccator quantum in ipso est Deum occidit, vt etiam

Sap. 11.

Cap. 45.
Ex parte
causæ.

Ezech. 13.

Hier. 2.

Peccator
Deum con-
temnit.

Psal. 73.

Ioan. 15.

Ser. 3. de
Resur.

vt etiam Scholastici loquuntur, ac si esset interitus capax, diuinitas ipsa periret. Bernardus loquens de propria voluntate, In ipsum, ait, horribile dictu defauit auctorem, nam quantum in ipsa est, ipsum Deum perimit voluntas propria: Omnino enim vellet Deum peccata sua, aut vindicare non posse, aut nolle, aut nescire; vult ergo Deum non esse Deum; quia quantum in ipsa est, vult eum aut impotentem, aut iniustum esse, aut insipientem. Crudelis plane, & omnino execranda malitia, qua Dei potentiam, sapientiam, iustitiam perire desiderat, crudelis bestia, fera pessima, rapacissima lupa, & leana feruissinia. Quarto agnoscitur peccati grauitas summa, ex maximis Dei beneficijs in nos collatis, est enim ingrati animi indignitas intoleranda, tam bene meritum non solum non reuereri, & amare, sed potius contemptui habere, atque odisse. Inter homines quid est, quod magis stomachamur, ac fugimus, quam ingratum aliquem, qui pro beneficijs maleficia, & pro amore odium rependat? Hoc est, quod Deus adeo indignum iudicat, vt caelum, & terras, Angelos, & homines testes aduocet tanta impietatis. Audite caeli ait, & auribus percipite terra, filios enutriui, & exaltavi, ipsi autem spreuerunt me: Cognouit bos possessorem suum, & asinus praesepe domini sui, Israel autem me non cognouit, & populus meus non intellexit. Et generatio praua, atque peruersa haec cine reddis Domino, popule stulte, & insipiens? nonne ipse est Pater tuus, qui possedit, & fecit, & creauit te? Deum qui te genuit dereliquisti, & oblitus es Domini Creatoris tui. Potest hoc loco Concionator amplificare magnitudinem, ac multitudinem beneficiorum Dei: rursus quanta sit animi prauitas, quamque indignum dona, & beneficia Dei in ipsum donatorem cum summa eius ignominia conuertere. Videsne quomodo peccator aduersus Deum se gerat? Sed aduerte etiam ex sequentibus locis quomodo se habeat Deus contra peccatum, vt eius malitiam nobis aperiat. Ex maximo etenim odio quo Deus peccatorem odit apparet peccati quanta sit turpitudine.

Peccatum
est summa
ingratiudo.

Isa. 1.

Deut. 32.